

Salamancaerklæringen og andre ting, som Danmark har tilsluttet sig?

Kl. 14:32

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Ordføreren.

Kl. 14:32

Peter Juel Jensen (V):

Jeg har ikke prøvet at være i så stor en klasse, men jeg kan sige, at i den klasse på 28 elever, jeg forlod, var der rig mulighed for at undervisningsdifferentiere, og det brugte jeg mine elevplaner til. Der havde jeg en mulighed for at gå ind og kigge på den enkelte elev og sammen med eleven og elevens forældre at lave en plan for, hvordan man kunne rykke den elev rent fagligt og socialt, hvis det var nødvendigt.

Jeg syntes ikke, det hæmmede mig, at det var en stor klasse. Tværtimod var det en klasse med et godt humør, og det faktisk, at alle havde en soul mate, gjorde også, at der var en tryghed i klassen. Der var ingen, der var bange for ryggen, og der var ingen, der spillede med en skjult dagsorden. Der var et godt klima i den klasse.

Kl. 14:33

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Jeg ser ikke, at der er flere korte bemærkninger, så vi går videre i ordfører-rækken. Værsgo til hr. Leif Lahn Jensen fra Socialdemokraterne.

Kl. 14:33

(Ordfører)

Leif Lahn Jensen (S):

Med hensyn til tolærerordningen er der jo ikke mange, der kan være uenige med SF i deres begrundelse for forslaget, nemlig at det er vigtigt, at børnene får en god skolestart, at de bliver trygge i folkeskolen, at de får skaffet sig nogle gode venskaber og i det hele taget får alle muligheder for at stå stærkere, når de senere skal forlade skolen og gå i gang med en uddannelse.

Vi er også meget enige i, at det er meget bedre at forebygge end at helbrede, og at man rent faktisk kan komme langt, hvis man gør det rigtige. Men så skal vi også spørge: Hvad er så det rigtige? Er det en tolærerordning? Er det at tage nogle børn fra klassen ud til ekstra timer? Er det at gøre noget for dem og få dem til at føle sig trygge og give dem god tid til at lære?

Socialdemokratiet vil gerne se noget mere lektiehjælp til dem, som i forvejen har det svært og ikke får den støtte derhjemme, som de har brug for. Derfor har vi i vores velfærdsrettigheder indskrevet, at det skal være en rettighed med målrettet støtte til elever, som ikke kan læse

ved udgangen af 1. klasse. Det kan være med ekstra undervisning som et supplement til den almindelige undervisning, og det kan være i form af lektiehjælp.

Vi har i forhandlinger med regeringen og Dansk Folkeparti gjort et arbejde for at give eleverne muligheder for en bedre skolestart. En skolestart er jo meget vigtig for barnet, men bestemt også for forældrene og forældrenes tryghed ved skolen. Vi har i vores finanslovsforslag fokuseret på lektiehjælp og flere midler til forbedringer af skolens fysiske rammer, som naturligvis også spiller ind, når vi taler om rummelighed og det, at børnene kan få ro. Vi har i vores velfærdsrettigheder mange ønsker til en meget bedre folkeskole, men da vi samtidig er et økonomisk ansvarligt parti, har vi taget dem ud, som vi mener er de vigtigste nu, og fokuseret på dem samt på dem, som vi mener vi har penge til. Det drejer sig om lektiehjælp, og det drejer sig om gratis mad i daginstitutionerne, som vi igen mener kan give sunde og friske børn, som er klar til en god skolestart.

Med hensyn til det med 22 elever i klassen kan vi se, at der de sidste mange år har været en stigning i klassekvotienten fra 18,1 i 1987 til 20,1 i 2007, og vi vil måske stadig se det, hvis ikke vi passer på. Det er klart, at jo flere børn der er i klasserne, jo mindre tid får den enkelte elev. Det er jo logisk: Jo flere børn i klasserne med de samme fysiske klassestørrelser, jo mere uro i klasserne, og igen: jo mere pres på lærerne og på børnene. Det er ikke holdbart i længden, og det skal vi simpelt hen se på. At det så er meget at have 20,1 barn i klasserne, er der jo ingen af os der mener. Og derfor er det jo heller ikke gennemsnittet, vi skal kigge på, men vi skal kigge på de enkelte klasser.

Vi skal også diskutere, hvad den rigtige klassestørrelse er, altså det optimale antal børn i klasserne, og der hører jeg nogen sige igen og igen, at 22 i klasserne er det rigtige. Men det er svært at ramme et antal på 22 børn i alle klasserne. Hvis man f.eks. har 26 børn i en klasse, bliver man nødt til at dele dem, og så er det to klasser på 13 elever.

Så skal man også spørge sig selv, hvad minimumskravet til en klassestørrelse er, for kan man blive for få i en klasse? Det er jo også noget, man skal spørge sig selv om.

Det, vi i Socialdemokratiet tror at vi skal fokusere på i det her svære spørgsmål, er, at vi skal forsøge at give alle børn de bedste muligheder for en god og tryk opvækst i skolen, en, som